

Horváth Zsóka

Ha felkérek egy kiállításmegnyitóra, felkérek, mert azt mondják, hogy menjek oda fel, ahol a dolgok születnek, és mondjak valamit ezekről a dolgokról, először rögtön a kibúvót keresem. Mit keresnék én ott fönn? Mi közöm nekem ehhez az egészhez? Meg egyáltalán, túl közeli az időpont, most épp úgy elvagyok úszva az időben... Ha nagy ritkán nem találok kibúvót, kezdek tovább törni a fejem, mit mondjak, mutassak, indítsak be ahhoz, hogy elviselhetőbbé tegyem azt a néhány percet, amit a művek és a nézők közé ékel a kiállítás megnyitók hagyományos rendje. A szavakban nem nagyon bízom, ezért általában inkább felgyújtok, összekötözök, elbújtatok valakit, vagy valakiket, valamiket. A felgyújtás most kétszeresen is időszerű lenne, egyrészt mert amik itt a falakon vannak, tűzben születtek, másrészt mert lassan kezd elfogygni a fiatal demokráciának megelőlegezett türelem. Lassan megint időszerű lesz valami nagy-nagy tüzet rakni. Nem hitből, nem reményből, csak kötelességből. Itt megint közbe vethetnénk valamit, ez a tűzrakás már nem a mi generációnkra vár, az internet, az eddig elképzelhetetlenül szabad információáramlás világában a forradalmaknak is új technikája alakul ki. Eddig rettenetesen egyszerű volt forradalmat csinálni.

A hatalom a közismert parkinsoni leépülés során elveszítvén a túléléshez szükséges minimális tisztánlátást is túlságosan sokat rabolt le magának a közjóból? Óhatatlanul ki kellett alakuljon egy új, elit, amelynek könnyű volt, hamis ígéretekkel elkápráztatni egy vékony idealista akciócsoportot, hogy aztán a hatalom megragadása után néhány év alatt ledarálja őket, vagy az eszméiket. Ezekben a viharokban aztán feltörhetett minden elfojtott vágy, minden szőnyeg alá söpört feszültség.

Az új generáció előtt már nincsenek tabuk, nyíltan mutogatható boncolgatható minden, a szellemi elit tegeződő viszonyba került a néppel, ha most megint új társadalmi szerződést kell kötni arról az egyetlen dologról, ami körül több ezer éve villognak mindenféle fegyverek, hogy tudniillik ki mennyit tudhat magáénak e világ örömeiből, ez már új technikával fog megadni, nem lehet elfojtott indulatokra építeni. Szóval ezt közbevethetnénk, de egyelőre nem tűnik túl vastagnak az a réteg, aki, ha már egyáltalán hozzáfér az internethez, nem csak a játékokat, meg a szexképeket szedi le. Azt hiszem néhány évig még résen kell állnia a régi generációnak is. Szóval ez a tűzgyújtás még elvileg időszerű lenne.

De nem. Nem lesz sem felgyújtás, sem megkötözés. Mert ezek a képek ugyan tűzben születtek, és kökemények, sőt: zománckemények, de nem gyújtanak tüzeket. Nehéz róluk összefoglalóan beszélni, mert hisz nagyon sokfélék,

Ami mindenképp elmondható róluk, egy gyerekek között élő ember, ha igazán figyelni tanítványait, minden nap felfedez mögöttük egy új valóságot, egy eddig ismeretlen világot, és erre meg persze önmagára valahogy feltétlenül reagálnia kell. Képeket fest hát, egyrészt mert képeket festeni mindenképpen jó dolog, másrészt mert megteheti, mert van képe a dolgokról. És ez a tűzgyújtás egyik legfontosabb módja a mai világban. Ha a fogyasztói életforma hasznélvezői olyan gátlástalanul tudják megfogalmazni saját értékrendjüket a tömegkommunikációban, azok is ki kell álljanak a nyilvánosság elé, akik valami többet tudnak megélni a világ örömeiből, mint egy egyszer felvehető ruha, által kiváltott elismerő pillantás.

Amint mondtam, ezek a képek nagyon sokfélék, másoknak más dolgokat mondhatnak, én ezt olvastam ki belőlük. Kívánok hát jó olvasgatást.